

Benestar

Per Anthony Wep

Avui el sol és una immensa bola de foc. A les feixes esgrogueïdes, polsoses i resseques del pla de na Maciana, en Bernat només hi sent el xerric de les cigales, que fereixen amb insistència la calma de la canícula. Ni un bri de vent fa moure les males herbes que encara sobreviuen als marges dels camins. La sensació d'immobilitat i de quietud, de temps aturat, augmenta per la manca de cap ésser animat a la vista, de cap núvol que es desplaci pel cel. Només un blau profund i una llum engegadora. Tot sembla suspès i latent, a l'espera que la calor afluixi.

En Bernat arriba a l'aljub de can Jordi. És un aljub vell, amb volta, desballestat i escrostonat. N'obre la finestreta i un dragó fuig ràpidament de la seua visió foscor avall. En llança el poal al fons, l'omple i amb l'ajut d'una corriola el va pujant a poc a poc. Quan el té a dalt, el treu, hi atraca la boca i fa diversos glops, de set acumulada. L'aigua és fresca i saborosa, el contrapunt ideal a un dia d'estiu. Quan se n'ha sadollat, s'esquitxa una mica la cara i el pit. Llança l'aigua restant a la gaveta, pensant en els ocells que hi aniran a beure.

Enfront d'en Bernat s'hi estenen fileres i fileres d'ametllers. Com cada estiu, han tret fullatge i ara són verds, encara que no fan prou ombra per a resguardar-lo del solell. Més enllà hi ha unes oliveres, però troba que tampoc valen per a fer-hi la becada, ja que la seua ombra és esclarissada i curta. Al caire d'una feixa hi ha uns pins. En Bernat s'hi dirigeix, però canvia de parer, recordant la incomoditat de jeure-hi sota, amb tantes agulles punxant-lo com hi ha escampades per terra. A la figuera solitària del seu davant ni s'ho planteja, atesa l'al·lèrgia que li provoquen la fulla d'aquests arbres.

A la fi, s'adona que al cap de tot de la feixa hi ha un enorme garrover, i s'hi encamina. Deu fer uns quatre metres d'alçada, i té una soca gruixuda, entrelligada i musculosa. Les arrels s'estenen com una mà sepultada estrenyent la terra per mantenir dret l'arbre. Fa una ombra espessa i refrescant, un recer ideal per reposar una estona. En Bernat agafa lloc, s'ajeu i l'ambient tòrrid de l'exterior es transforma en una plàcida simfonia de benestar, en un paradís senzill i rústic des d'on contemplar l'esclat de llum i calor.

A poc a poc, en Bernat es va endormiscant. S'adorm amb la complexa olor de la garrova, amb la intensitat que desprèn omplint-li els narius. Vista d'un tros lluny, l'estampa és la d'una felicitat senzilla. La silueta solemne i grandiosa del garrover, la seua majestuosa cabellera al cel, l'espai d'ombra compacta que crea al seu voltant. I davall, refugiat de la inclemència estival, en Bernat, com un nadó acotxat per sa mare.